

bedre end derved, at hele Flertallet gik med til min Opfattelse? Hvorledes var det da muligt at faae det konstateret bedre end derved, at Thinget sluttede sig til denne samlede Indstilling, saa at Annærkningen blev staaende? Hvad de øvrige Anthyndinger angaar, har jeg sagt det ærede Medlem, at jeg har fornødent gjort opmærksom paa, at det var mig ubekjendt, men det var umuligt at faae min Anskuelse udtrykt klarere end derved, at Flertallet lod Annærkningen staa, og at Folkethinget sluttede sig dertil. Nu da De ikke gjør det, møder jeg med min Indsigelse i Form af det foreliggende Forslag. Der var et interessant Punkt i det ærede Medlems Udtalelse, som jeg har set kfristelig og hørt mundtlig mange Gange. Det var vist den 30te Marts 1887, at jeg yttrede til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), at jeg stemte for de 51 Millioner, som jeg var med til at lade gaa til Landsthinget, und er Forudsætning af, at det blev til Finantslov. Og det staaer jeg ved. Jeg sagde — jeg huffer det ikke ordret — hvis det ærede Medlem kunde have skaffet os en saadan Finantslov. Saa siger den ærede Ordfører nu: Der kan De se, Medlemmet for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har stemt for en provisorisk Bevilling. Lag nu bare stempelt den Sag, som den foreligger. I de 51 Millioner var der ikke en Ore til alle disse provisoriske Bevillinger, som Ministeriet har krævet for at tage imod en Finantslov, krævet igjennem den allunderdanigste Forestilling. Havde vi faaet den Finantslov, hvad jeg ønskede, havde det været det nuværende Ministeriums Død; et nyt Ministerium havde maattet tiltræde, og saa havde vi høiet os overfor enkelte uregelmæssige Bevillinger, der forelaa. Det samme er jeg villig til at gjøre nu, thi jeg erkjender, at et nyt Ministerium ikke kan bruge en for provisoriske Bevillinger helt udrenset Finantslov. Der er Forklaringen; det er fuldstændig logisk og klart. Ikke til dette Ministerium, men til et nyt Ministerium kunne vi finde os i en Dækning af provisoriske Bevillinger. Til dette Ministerium ønske De, at vi skulle sluge saadanne Kameler, som omtales i Vædringsforslagets Nr. 187.

Formanden (Høgskbro): Jeg antager, at Thinget nu vil finde, at denne Sags Forhandling kan afsluttes.

Ordføreren (Holstein): Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (Høgskbro): Er det for en fort Bemærkning?

Ordføreren (Holstein): Det er en fort, men nødvendig Bemærkning.

Formanden (Høgskbro): Ordføreren har Ordet.

Ordføreren (Holstein): Det Sidste med det ærede Medlems Renlivethed overfor Finantsloven er saa kjendt, at den ikke behøver at drages mere frem; det er jo Tilfældet, at paa dette Punkt er det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, total gjenfemsigtig. Men med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som jeg har bebreidet det ærede Medlem, nemlig Spørgsmaalet om Universitetsannærkningen og Forholdet til Ministerens Udtalelser i Fjor i Finantsudvalget, maa jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem atter har søgt at give det Udseende af, at det dreiede sig om noget Andet, end det gjør. Det ærede Medlem siger: Hvor kunde jeg klarere og tydeligere faaet det frem, at det, jeg vilde, var, at Annærkningen skulde blive staaende, end ved at den staaer der? Nei, det er meget sandt; men det, der var Spørgsmaal om, var ikke, om Annærkningen skulde blive staaende eller ikke, men om den skulde blive staaende med den tilkiende Forstaaelse, at den ikke betød Noget. Det var det ærede Medlem med til i Fjor, og det tav han stille til, men det har det ærede Medlem ikke Lov til. Naar man vil konstatere, at man ikke er enig med Ministeren, har man ikke Lov til at stemme for Annærkningen, saa skal man sige det her i Salen; men det har det ærede Medlem glemt da som sædvanligt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, som er ført i de to sidste Timer; men jeg har et Par Bemærkninger at gjøre i Anledning af de Ytringer, der faaldt fra mig i Gaar, vedrørende det af et enkelt Medlem foreslaaede Tilskud fra Staten til Almuefolelærere og Lærerinder i Kjøbenhavn. Jeg har nemlig ved nærmere at estergaa denne Sag set, at den vil volde større Banskkeligheder, end det stod mig klart i Gaar. Sagen er nemlig den, at medens andre Almuefolelæreres Lønning, saa vel i Byerne som paa Landet, er bestemt ved Lov, er Forholdet i Kjøbenhavn det, at der bevilges Lærerlønningerne af Kommunen, ganske vist med Indenrigs-